

MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI

19. ROČNÍK - ÚNOR 2021 - ČÍSLO 201

FARNÍČEK

ÚVODNÍ SLOVO

Milé sestry a bratři, čtenáři Farničku,

v úterý, o svátku Uvedení Pána do chrámu, jsme už jaksi pomyslně vstoupili do doby postní, která začíná 17. února. Čím? Tajemným proroctvím starce Simeona: „On bude znamením, kterému bude odpíráno a směrem k Marii – „tvou duši pronikne meč bolesti, aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“ Co na to Josef, který byl při tom? Nejprve udělal to, co mu příslušeno jako otci. Podle zákona přinesl oběť na vykoupění prvorozence. A jako manžel Marie přemýšlel, co bude dělat, až bude meč bolesti pronikat její srdce. Bezmocný, skrze své plné opření se o Boha, bude hluboce soucítící oporou pro Marii. Mlčky v hluboké modlitbě. Muži, buďte oporou svým ženám v těžkých chvílích života jako svatý Josef.

Jak bude vypadat letošní postní – přípravná doba velikonoční? Bude jako před rokem časem zavřených kostelů? Nevíme, ale už víme jedno: Jak máme na popeleční středu udílet popelec: mlčky, beze slov nad vámi. Ty řekneme jednou, nade všemi. Nemá to být jako u sv. Josefa výzva ke zvnitřnění všeho, co děláme? Hluboce to prožívat v srdci, v tichém rozhovoru s Bohem.

Budou-li kostely otevřené, tak budeme každý pátek od 17:40 prožívat pobožnosti Křížové cesty. Od příští neděle se můžete zapisovat k jejich vedení v sakristii.

Podstatou prožívání přípravné doby velikonoční, je naslouchání Bohu, který k nám mluví. Co nejvíce k tomu používejte letáčky nedělní liturgie, ať už bude moci být v kostele nebo budeme muset být doma. Boží slovo nás na prvním místě vede k poznání Boha, v něm sebe a k opravdovějšímu obrácení se k němu a žití s ním. Krásně nám to říká titul jedné z posledních knih Eliase Velly: „Ruku v ruce s Ježíšem.“

V roce svatého Josefa nezapomínejme na každodenní modlitbu k němu. Nikdo z lidí nebyl tak blízko Marii a Ježíši jako on Pomáhá ve všech rozměrech života, jak o tom svědčí svatá Terezie z Avily.

Svědectví si můžete přečíst ve Farničku z mnoha dalšími podněty k žití své víry.

Všem vám k tomu ze srdce žehná

o. Josef

SPOLEČNÉ UDÍLENÍ SVÁTOSTI NEMOCNÝCH,

kteřá je jednou z forem služby církve nemocným, se bude v našem kostele slavit ve čtvrtek 11. února v 18.15. Na tento den o památce Panny Marie Lurdské připadá svatým Janem Pavlem II. zavedený Světový den nemocných.

Na přijetí této svátosti se připravíme očistou srdce ve svátosti smíření, četbou Písma, zvláště úryvků, které se týkají Ježíšových setkání s nemocnými (např. Marek 5,21-43 a 6,7-13) a osobní modlitbou.

Příležitost ke svátosti smíření je před večerní bohoslužbou v úterý od 17.45 a ve středu od 16.45 nebo po bohoslužbě od 17.35. Prosíme o přihlašování se k přijetí svátosti nemocných zapsáním v sakristii na připravený list. Svátost může přijmout každý, kdo je vážně nemocný nebo pokročilý věkem (60 a více roků).

o. Josef

Z LISTU PAPEŽE FRANTIŠKA „PATRIS CORDE“ K ROKU SV. JOSEFA

Milovaný otec.

Velikost svatého Josefa spočívá v tom, že byl Mariiným snoubencem a Ježíšovým otcem. Stal se tak „služebníkem všeobecného záměru spásy“, jak říká sv. Jan Zlatoústý.

Svatý Pavel VI. konstatuje, že Josefovo otcovství se konkrétně vyjadřovalo v tom, že: „ze svého života učinil službu a oběť ve prospěch tajemství vtělení a s ním spojeného vykupitelského poslání, že uplatnil svou legitimní autoritu vůči Svaté rodině, aby jí daroval sebe sama, svůj život a svoji práci; že přetavil svoje lidské povolání v rodinnou lásku skrze nadlidské obětování sebe, svého srdce a všech schopností, v lásku danou do služby Mesiáše, který vyrůstal v jeho domě“.

Svatý Josef je pro tuto svou úlohu v dějinách spásy otcem, jehož křesťanský lid vždycky miloval. Svědčí o tom skutečnosti, že na celém světě je mu zasvěceno mnoho kostelů; četné řeholní instituty, bratrstva a církevní uskupení se jím inspiroují a nesou jeho jméno, od věků se k jeho cti slouží různé pobožnosti. Mnozí světci a světkyce byli jeho vroucími ctiteli, patří mezi ně sv. Terezie z Avily, která si jej zvolila za svého přímluvce a prostředníka. Svěřovala se často jeho přímluvě a dostávala všechny milosti, o něž prosila. Na základě své zkušenosti pak k této úctě vybízela ostatní.

V každé modlitební knížce najdeme modlitbu ke sv. Josefovi. Je vzýván zvláště každou středu a v měsíci březnu, který je mu již tradičně zasvěcen.

Důvěra lidu ve sv. Josefa je vyjádřena slovy: „Ite ad Ioseph, který odkazuje na dobu hladu v Egyptě, kdy lidé žádali od faraóna chléb, a on odpověděl: „Jděte k Josefovi. Co on řekne, udělejte“ (Gn 41,55). Jednalo se o Josefa, Jakubova syna, kterého bratři ze žárlivosti prodali (srov. Gn 37,11–28) a který se podle biblického příběhu stal správcem Egypta (srov. Gn 41,41–44).

Jako potomek Davidův (srov. Mt 1,16–20), z jehož rodu se měl podle příslibu daného Davidovi skrze proroka Nátana (srov. 2 Sam 7) narodit Ježíš, a jako snoubenec Marie z Nazaretu, je svatý Josef spojnicí mezi Starým a Novým zákonem.

SV. TEREZIE OD JEŽÍŠE – VLASTNÍ ŽIVOTOPIS

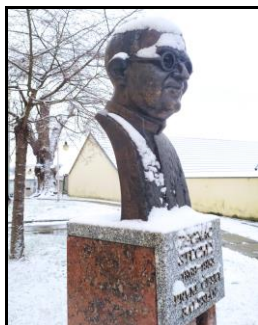
Když jsem viděla, do jakého stavu mě přivedli pozemští lékaři a jak jsem byla celá poničená v tak mladém věku, rozhodla jsem se uchýlit k nebeským lékařům a požádat je, aby mě uzdravili. Dala jsem sloužit mše svaté a začala jsem se modlit schválené modlitby. Nikdy mne nepřitahovaly jisté pobožnosti, jimž se někteří oddávají, zvláště ženy, jež jsou plny nevímjakých obřadů, které se jim tak líbí; já je nikdy nemohla snést. Nakonec se ukázalo, že byly nicotné a zaváněly pověrou. Já si naopak zvolila za svého přímluvce a patrona slavného sv. Josefa a svěřila jsem se mu s nadšením. Tento můj otec a ochránce mi pomohl v nesnázi, do které jsem se dostala, a v mnoha jiných daleko těžších, v nichž šlo o mou čest a o spásu mé duše. Viděla jsem jasně, že jeho pomoc byla vždy větší, než jsem mohla doufat. Nevzpomínám si, že bych ho někdy prosila o nějakou milost, aniž bych ji hned nedostala. A je to úchvatné vzpomínat na velkou přízeň, kterou mě Pán zahrnul, a na nebezpečí pro duši i tělo, z něhož mne vysvobodil na přímluvu tohoto požehnaného světce.

P. IGNÁC STUHLÝ

V neděli 17. ledna 2021 jsme si připomínali den, kdy dnes již ctihodný P. Ignác Stuchlý vstoupil do nebeské slávy a děkovali za dar jeho života. Při této příležitosti byla v Brně-Žabovřeskách sloužena slavnostní mše sv., jejímž hlavním celebrantem byl provinciál P. Martin Hobza SDB (mši bylo možno poslouchat v Rádiu Proglas nebo sledovat na kanálu YouTube – Salesiáni Žabovřesky – záznam je možno sledovat i nadále).

Pan provinciál ve své promluvě mj. pronesl: „17. leden je výročí, kdy zemřel P. Ignác Stuchlý. Obyčejně, když někdo zemře a má výročí smrti, modlíme se za něj. My ale chceme dnes za P. Ignáce Stuchlého, kterého budu také nazývat Staříček, protože se mu tak říkalo, Pánu Bohu děkovat. Věřím, že se jednou dožiji toho, že 17. ledna bude památka blahoslaveného, a když Pán Bůh dá, tak i svatého Ignáce Stuchlého. Bylo by to úplně výborné, protože to máme: 17. 1. by byla památka prvního českého salesiána, 24. 1. je svatého Františka Saleského a 31. 1. svatého Dona Boska. Což vlastně máme: Don Bosco – to, co ho předchází a to, co po něm následuje. Tím, že byl Staříček 21. 12. 2020 vyhlášen ctihodným, bylo potvrzeno, že nám může být bezpečným příkladem a vzorem. Je nám tedy takovým spolehlivým učitelem. Pokud se s ním budeme přátelit a pokud ho budeme prosit o pomoc, pak věřím, že Bůh jeho svatost brzy potvrdí zázrakem.“

Evangelium toho dne bylo o Janu Křtiteli, který „ukazuje učedníkům na Ježíše“ (J 1,35-42). Dále opět P. Martin Hobza: „I Ignác Stuchlý měl na své cestě nějakého *Jana Křtitele* - byli to v první řadě jeho rodiče, byl to pan učitel, který mu o Ježíši a o Donu Boskovi povídal, potom to byli další kněží, salesiáni a svým způsobem to byl Don Bosco, který ukázal Staříčkovi ‚Tady je Ježíš, tady je Beránek Boží.‘ A on za ním šel. A Ignác Stuchlý, když se rozhodl, že Ježíše bude následovat, tak to samé, co udělali učedníci, dělal potom on. Stal se tím, kdo druhým na Ježíše ukazoval. Kdyby nedošlo k určitému sledu okolností, Ignáce Stuchlého by dnes vůbec nikdo neznal. Taková vtipná záležitost: To, že se jmenuje Stuchlý... Kdyby se třeba jmenoval Županič, nebo třeba Weber, muselo by to být nějaké cizí příjmení... Zkrátka, kdyby se jmenoval cizím příjmením, o Ignáci Stuchlém nikdo nevíme, protože když byli první čeští chlapci v Itálii, a hledali nějakého salesiána českého původu, který by se o ně mohl starat, Štěpán Trochta, který byl tenkrát bohoslovec, hledal ve světovém seznamu salesiány, kteří mají české příjmení. Představte si, kdyby se ten Stuchlý nejmenoval českým příjmením! To by si ho vůbec nevšiml a my bychom o něm dnes nevěděli. Možná by prožil svůj život v misiích v Jižní Americe nebo někde jinde. Jenomže u Pána Boha náhoda neexistuje! To samé bychom mohli říct o Panně Marii. Kdyby Panna Maria v Nazaretě andělovi řekla: „Hele, já úplně nevím, já se na to necítím“, kdo z nás by znal dneska Pannu Marii. Mohli bychom to říct i o Donu Boskovi a jakémkoli svatém. Bůh něco nabízí a čeká, že my mu svobodně odpovíme. A klidně to může být tak, že se nám to zdá jako náhoda nebo nějaká maličkost, ale jak již bylo řečeno, u Boha není nic maličkost. Na webu salesiánů (www.sdb.cz) byl uveřejněn – list o Ignáci Stuchlém od hlavního představeného Ángela Fernádeze Artimeho SDB, z něhož vyjímáme závěr: Postava dona Stuchlého září dodnes, kdy znovu vyvstává potřeba hojit dějinné a psychologické rány a podporovat kulturu smíření a pokoje. Ignác Stuchlý s velkou vírou a nadějí čelil nesčetným výzvám v těžkých podmínkách.

DOKONČENÍ Z PŘEDCHÁZEJÍCÍ STRANY

Nový ctihodný nám zanechává velice aktuální poselství: „Pracujme, dokud je den. Až přijde noc, Pán se postará.“ S touto důvěrou a s duchem, který vedl dona Ignáce Stuchlého, opakují: „Jako vychovatelé, jako ti, kteří doprovázejí rodiny, lidové vrstvy a Boží lid, *neztrácejme nikdy naději, pěstujme vůči životu pohled plný naděje, nezhášejme ji nikdy ve svém srdci, buďme svítilnami, které zvou k naději svědectvím vlastního života, a předávájme štěstí tím, že budeme žít naši víru prostě, ale autenticky.*“

Pju

<https://www.sdb.cz/novinky/list-hlavniho-predstaveneho-o-ignaci-stuchlem>

SV. TEREZIE OD JEŽIŠE – VLASTNÍ ŽIVOTOPIS – DOKONČENÍ

Tím nám Pán dává pochopit, že jako mu byl na zemi poddán, kde mu jako pěstoun mohl rozkazovat, tak i nyní v nebi udělá vše, oč ho požádá. To zakusily i různé jiné osoby, které se mu na mou radu svěřily. Mnoho jiných se stalo jeho ctiteli nedávno, protože zakusily tuto pravdu.

Pečovala jsem o to, aby se jeho svátek slavil s co největší slávou.

Sama jsem mnohokrát zakusila, jak veliká je přízeň sv. Josefa, a proto bych chtěla, aby se o tom všichni přesvědčili a byli jeho ctiteli.

Kdyby má slova mohla mít nějakou autoritu, velmi ráda bych ze široka vyprávěla o jednotlivých milostech, jež tento světec vyprosil mně i jiným, avšak abych nepřekročila hranice, které mi byly vetyčeny, v mnohých věcech budu stručnější, než bych si přála, a v jiných zdlouhavější, než je třeba: zkratka jako ta, jež nedokáže vždycky dobře rozlišit, co je dobré.

Toho, kdo mi nevěří, prosím jen pro lásku Boží, aby to zkusil, a pozná z vlastní zkušenosti, jak je prospěšné svěřit se tomuto slavnému patriarchovi a uctívat ho. Zvláště lidé oddaní modlitbě mají mít k němu důvěrný vztah, neboť nevím, jak je možno myslet na královnu andělů a jak mnoho vytrpěla s malým Ježíškem a nevzdávat díky svátému Josefovi, který jim byl takovou oporou.

Kdo nemá učitele, který by ho naučil, jak se má modlit, zvol si za vůdce tohoto slavného světce a nezmýlí se.

SV. JERONÝM (z apoštolského listu papeže Františka „Láska k Pásmu svatému“)

Z Říma do Betléma.

Životní příběh svátého Jeronýma se odehrával v Římské říši, která spojovala Evropu s Blízkým východem. Narodil se roku 345 ve Stridonu na hranici mezi Dalmácií a Panonií na území dnešního Chorvatska nebo Slovinska, v křesťanské rodině získal solidní výchovu. Jak bylo tehdy zvykem, byl pokřtěn jako dospělý v době, kdy se jako student rétoriky zdržoval v Římě, mezi roky 358 a 364. V tomto římském období se také stal nenasytným čtenářem latinských klasiků, které studoval pod vedením tehdejších nejslavnějších mistrů rétoriky. Po skončení studia podnikl dlouhou cestu do Galie, která ho přivedla do císařského města Trevíru, ležícího na území dnešního Německa. Tam se poprvé setkal s východním mnišstvím, které rozšířil svatý Atanáš. Tak v něm dozrála hluboká touha, jež ho vedla do Akvileje, kde s několika přáteli založil „sbor blahoslavených“⁷ a po nějakou dobu žil v tomto společenství. **Kolem roku 374 se po příchodu do Antiochie rozhodl odejít do pouště Chalkis, aby vedl stále radikálnější asketický život, ve kterém důležité místo zaujímal studium biblických jazyků, především řečtiny a hebrejštiny. Svěřil se židovskému bratrovi, který se stal křesťanem. Ten ho učil - pro Jeronýma nový jazyk - hebrejštinu i výslovnost hlásek, které označoval za „sykavky a hrdelní hlásky“.** Jeroným žil jako poustevník na poušti a poznal její hluboký význam: je místem základních existenciálních rozhodnutí, setkání s Bohem a prohlubování vztahu k němu. Rozjímáním, vnitřními zkouškami a duchovním bojem dospěl k poznání slabosti, k lepšímu poznání své zranitelnosti, k většímu povědomí o slabostech a mezích svých i druhých lidí a poznal velký význam slz. Na poušti pocítil konkrétní Boží přítomnost, nezbytnost vztahu lidské bytosti k Bohu a jeho milosrdnou útěchu. V této souvislosti bych rád připomněl anekdotu z apokryfní tradice. Jeroným se ptal Pána: „Co ode mě žádáš?“ Ten odpověděl: „Ještě jsi mi nedal všechno.“ - „Ale Pane, dal jsem přece to a ono...“ „Ještě něco schází.“ - „Co?“ - „Dej mi své hříchy, abych se mohl radovat, že ti je mohu odpustit.“ **Znovu se vydal do Antiochie, kde byl biskupem Paulinem vysvěcen na kněze, a pak okolo roku 379 odešel do Konstantinopole.** Tam se seznámil s Řehořem Naziánským, pokračoval ve studiu, věnoval se překladu důležitých děl z řečtiny do latiny (Origenova kázání a Eusebiovy dějiny) a vnímal atmosféru koncilu, který se v tomto městě konal v roce 381. V těchto letech se při studiu projevilo jeho zanícení a velkorysost. Požehnaný neklid ho vedl k neúnavnému a horlivému bádání: „Často jsem propadal beznaději, často se vzdával, ale pak jsem se znovu a znovu rozhodoval studovat.“ Od „hořké setby“ tohoto studia jsem se nechal vést ke sklizni „nádherných plodů“. **V roce 382 se Jeroným vrátil do Říma a dal se k dispozici papeži Damasovi, který rozpoznal jeho velké kvality a ustanovil ho svým blízkým spolupracovníkem. Zde se Jeroným vrhl neúnavně do práce a nezapomínal přitom na duchovní rozměr: Na Aventinu založil za podpory urozených římských žen, které chtěly žít radikálně podle evangelia, jako byla Marcela, Pavla a její dcera Eustochie, skupinu, která se v první řadě věnovala četbě a důkladnému studiu Písma svatého.** Jeroným byl exegeta, učitel a duchovní vůdce. V této době se pustil do revize dřívějších latinských překladů evangelií a možná i jiných částí Nového zákona. Pokračoval ve své práci překladatele Origenových kázání a komentářů Písma, vedl rozsáhlou korespondenci.

DOKONČENÍ

Na veřejnosti se přel s heretickými autory - někdy přehnaně a nepřiměřeně, vždycky však veden upřímnou touhou obhájit pravou víru a poklad Písma. **Tato intenzivní a plodná doba skončila smrtí papeže Damase. Jeroným byl přinucen opustit Řím. Odešel do Egypta, následován přáteli a několika ženami, které chtěly pokračovat v započatém duchovním životě a studiu Bible. V Egyptě se setkal s velkým teologem Didymem Slepým. Pak se vydal do Palestiny, kde se v roce 386 usadil v Betlémě.**

Znovu se pustil do svých jazykovědných studií v blízkosti konkrétních míst, která byla dějištěm biblických vyprávění. **Význam, který připisuje posvátným místům, se projevil nejen v rozhodnutí žít v Palestině od roku 386 až do smrti, ale také ve službě poutníkům. Ve svém oblíbeném místě Betlémě založil blízko jeskyně Narození dva kláštery, „dvojčata“, jeden pro ženy a druhý pro muže - s hospici pro poutníky přicházející na posvátná místa.** Projevuje se v tom jeho velkorysá pohostinnost vůči těm, kteří putovali do této krajiny, aby se podívali na místa, která jsou důležitá v dějinách spásy, a dotkli se jich. Takto propojil bádání v oblasti kulturní s oblastí duchovní.

vybral o. Josef

HYMNUS KE SVATÉ LUDMILE Z LITURGIE (16. ZÁŘÍ)

Ještě než vzpjal se první chrám nad vrchy české země,
ještě než pokoj vešel k nám a zvon se ozval temně,
ty první poslechlas horoucí Kristův hlas z úst kněze Metoděje.

Rozkvetlas náhle z pohanství v převzácnou prvosenu
pravého jara křesťanství, když ještě všude venku
úpěla bědná zem v čekání dychtivém na kroky apoštolů.

Ty matko kněžší vznešená, ty víry šířitelko,
co trpí kde, lék v tobě má, nešťastných těšitelko,
soucitné srdce Čech, jež hledáš v bědných všech
tvář zmučeného Krista.

Tys v mírnosti své nad jiné nejstatečnější ženou,
bez kapky krve jediné obětí zadušenou,
by zhynul s tebou hlas, jež všude šířilas
pro spásu lidu svého.

Nedopust', svatá Ludmilo, co lidská zloba chystá,
aby zde někdy skončilo to zvěstování Krista.

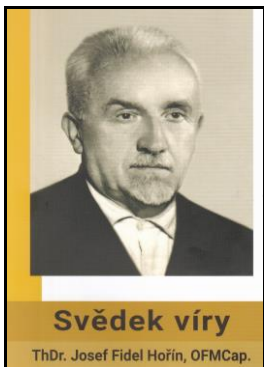
Tvůj život i tvůj skon kéž znějí nám jak zvon
chval Božích každodenně.

ŽIVOTOPISNÁ KNIHA O P. JOSEFU HOŘÍNOVI

Útlá ale velmi zdařilá a čtivá knížka s názvem „**Svědék víry – ThDr. Josef Fidel Hořín, OFMCap.**“ z dílny PhDr. Josefa Paly (mj. autora knihy o zdejší farnosti) mapuje životní osudy málo známého a dnes již téměř zapomenutého kapucínského kněze, rodáka z Lukova (*1904), jemuž bylo komunistickým režimem po roce 1948 zapovězeno působit v aktivní duchovní službě a byl prakticky přinucen až do své smrti (†1977) žít zcela v ústraní, a to právě v našem městě.

O mimořádném nadání P. Hořina svědčí mj. to, že po vstupu do kapucínského řádu (1922) svá formační léta trávil převážně na studiích v zahraničí: noviciát absolvoval v Belgii, teologii a filosofii studoval v Nizozemsku a v Římě, kde byl také v roce 1928 vysvěcen na kněze a v roce 1930 obdržel doktorát z teologie na papežské univerzitě Gregoriana. Po návratu do vlasti působil v kapucínských kláštřech v Praze, Bratislavě a konečně od roku 1935 jako představený (kvardián) v klášteře kapucínů v Olomouci.

P. Hořín i díky svému vzdělání (ovládal několik cizích jazyků) vynikal jako vynikající kazatel, exercitátor a zpovědník. Málo se např. ví, že se přátelil s dlouholetým spirituálem kněžského semináře v Olomouci P. Antonínem Šuránkem (aktuálně kandidát blahořečení), jemuž pomáhal při uskutečňování záměru svěřit poutní místo kapli Sv. Antonínka u Blatnice do správy kapucínům a vybudovat v jeho blízkosti nový kapucínský klášter. Tento bohubilý projekt byl však záhy zmařen druhou světovou válkou. Autor se při psaní životopisu P. Hořina musel potýkat se značnou torzovitostí pramenů, kterých se k této osobnosti dochovalo málo. Proto mu je přičteno k dobru, že se skutečně poctivě snažil vytěžit veškerou historickou dokumentaci uloženou v několika archivech, včetně archivů komunistických státních úřadů. I díky těmto pramenům je možné dozvědět se více o osudech P. Hořina po nástupu totalitního režimu v únoru 1948. Pro komunisty bylo aktivní pastorační působení kněží, jako byl P. Hořín, nežádoucí. Proto měli eminentní zájem na jejich „odklizení“ na okraj společenského dění. Pocítil to i P. Hořín, který skončil na několik měsíců ve vyšetřovací vazbě, a záhy po ní následoval pobyt v několika internačních táborech pro řeholníky.

Ani po propuštění mu nebylo umožněno se plně vrátit ke svému kněžskému a řeholnímu poslání. Uchýlil se do skromného podnájmu právě ve Fryštáku, který se mu stal domovem na dalších více než 20 let. Byl nucen vykonávat nejružnější podřadná zaměstnání: pracoval jako topič, skladník a nakonec jako zřízenec pohřební služby. V pastoraaci mohl vypomáhat pouze příležitostně, pravidelné mše směl sloužit pouze soukromě, byl zpovědníkem řádových sester ve zdejším domově důchodců. Navzdory vší této nepřízni osudu si podle vzpomínek pamětníků zachoval vždy ušlechtilé a laskavé vystupování, pokojnou a radostnou mysl člověka, který stále přebýval v Boží blízkosti.

Publikaci, která je doplněna zajímavými historickými fotografiemi a také pěknou předmluvou fryštského rodáka P. Pavla Uhřika (rovněž kapucína), je možné získat na faře nebo v městské knihovně. Velké poděkování patří rodině Holíkové z Fryštáku, která tuto knížku vydala vlastním nákladem.

Vít Němec

DOBA POSTNÍ – SPRÁVNĚJI PŘÍPRAVNÁ DOBA VELIKONOČNÍ

Jde o čtyřicetidenní období, které vrcholí velikonočním třídenním, památkou umučení, smrti a vzkříšení Páně, které je jádrem tajemství naší spásy.

Zde vám představuji, jak se nad tím zamýšlel před několika roky P. Karel Pilík.

ZAČALO TO V PRACHU A POPELU, ALE KONČÍ TO VĚČNÝM „ALELUJA“

Postní doba začíná špatně. Člověk se všemi svými starostmi a problémy zajde do kostela pro trochu útěchy a sotva otevře dveře, kněz mu místo útěchy řekne hroznou větu: „**Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš.**“

Co horšího mu ještě mohl říci? A kvůli tomu tedy musel jít do kostela...?

O co tam těm lidem vlastně jde. Oni tvrdí, že mají co říci k problémům lidského života. Dokonce, že znají odpověď na nejdůležitější a nejpodstatnější otázku člověka. „Myslíte, že existuje taková otázka?“ Ano, je pouze jedna: „**Kdo je to člověk?**“ Kdyby bylo pravda jen to, co řekl ten kněz, pak by bylo lépe, kdyby se člověk ani nenarodil. Ale je tam slyšet i jinou větu: „**Čiňte pokání a věřte evangeliu.**“ To má člověkem zatrást a probudit ho z jeho roztěkanosti a povrchnosti.

„Věřte evangeliu.“ Tam se člověk dozví něco nového. Především, že není se svým problémem sám - „**Bůh je láska**“, **láska pro tebe.**“

Jde ti naproti v jedné osobě, která žila mezi námi, Ježíš Kristus, vtělený Bůh. Ponořil se do řešení problému člověka. Stálo ho to život. Ubili ho k smrti Ale. ... a teď může člověk čekat se zatajeným dechem, ale Ježíš Kristus jako jediný svou mocí prolomil nerozbornou bariéru smrti. Byla to nejpřevratnější skutečnost našich dějin. Vstal z mrtvých - On, Láska - pro nás.

Co mám tedy udělat já?

Nenechat se vláčet všeobecnou honbou za požitky a za peníze, „činit pokání“, ovládnout zrak, ukázat tělo, ovládnout vypínač televizoru a počítače, ovládnout alkohol, nepodlehnout drogám, přemáhat sobectví, být štedrý v lásce k lidem.

Tak budu následovat toho, který mi probojoval cestu. I já pak budu pravdivě a s radostí vyznávat: „**Očekávám vzkříšení mrtvých a život budoucího věku.**“

Začalo to v prachu a popelu, ale končí to věčným „ALELUJA“.

Připravil o. Josef

SV. LUDMILA, MUČEDNICE

Narodila se kolem roku 860 a pocházela z knížecího rodu pšovského v severních Čechách. Když její manžel, kníže Bořivoj, krátce po sňatku přijal křest od sv. Metoděje na Velehradě (874), stala se i ona křesťankou a v opravdové víře a v lásce k slovanské bohoslužbě vychovala nejen své syny Spytihněva a Vratislava, ale i vnuka Václava. Staré životopisy vyzdvihují její horlivost v šíření křesťanství a dobročinnost. Nespokojení pohanští velmoži se po smrti Vratislava (921) spojili s jeho manželkou Drahomírou a nechali Ludmilu najatými vrahy usmrtit 15. IX. 921 na jejím vdovském sídle Tetíně u Berouna.

Když nastoupil na trůn její vnuk Václav, dal přenést tělo této první české svaté mučednice do baziliky sv. Jiří na Pražském hradě (925).

Z NEJSTARŠÍ HOMILIE O SVATÉ LUDMILE (FACTUM EST, 1.3-9)

Kristova následovnice, blažená Ludmila, setrvala po smrti svého ctihodného muže až do konce svého života v čistotě, krotila své tělo bděním, posty a rozličným trýzněním a uváděla ho v poddanství ducha; osvědčovala se jako svatá a neposkvrněná, bezúhonná a neochvějně doufající v evangelium. Horlivě také konala skutky milosrdenství: pohostinně přijímala znavené pocestné, ujímala se trpících, ochotně udílela almužny, s úctou se starala o kněze a o veškeré duchovenstvo; jako pravá matka věřících se ze všech sil snažila rozmnožovat víru v Krista. Vzešla v zemi české jako Hvězda jitřní, ohlašující příchod slunce spravedlnosti, jímž je Kristus, a světlem víry zaplašovala temnoty bludu. A poněvadž byla Ludmila nejen první matkou věřících v české zemi, ale stala se také jejich první přímluvkyní v nebi, vyžadují její zásluhy, aby jí věřící vzdávali náležitou úctu. Když kníže temnot, ďábel, pozoroval, že pro světlo služebnice Kristovy ubývá v lidu temnot nevěry, vnukl do srdce její snaše Drahomíře, aby zatoužila po její smrti. Ta tedy k sobě povolala dva nejničemnější členy své družiny, Tunnu a Gomona, a uložila jim, aby náležitě vykonali, co ve svém srdci zosnovala, a zavraždili její tchyni. Avšak svatá Ludmila, předvídaíc svou smrt, hledala útočiště na Tetíně. Vyzpovídala se a posílila se na smrt spasitelným pokrmem těla a krve našeho Pána Ježíše Krista. Vykonavatelé nejzločinnějšího rozkazu násilím vyrazili dveře domu a neznajíce žádného slitování stáhli jí hrdlo provazem. Tak provazem z kalu tohoto světa je vytažena, tak provazem získá pro svou šíji zlatý náhrdelník slávy. Ó země česká, buď šťastná, že oslavuješ štěstí té, která z tvého středu do nebe byla přijata! Slav tento den jako sváteční! Ó šťastná země česká, šťastnou záštitou chráněná!

PROSEBNÁ MODLITBA

Naše svatá kněžno Ludmilo, tys odmítla temnotu pohanské modloslužby, když jsi poznala světlo Kristova evangelia. Poučena svatým učitelem Slovanů ses rozhodla upevnit víru Kristovu ve své zemi a v srdcích svého lidu. Když se proti tvé snaze pozvedlo nepřátelství, ty ses nezalekla, ale do posledního dechu jsi pevně hájila svaté Boží poznání. Proto se klaníme tvé statečnosti, oslavujeme tvou věrnost a voláme: vyprošuj našemu národu svornost, jednotu, návrat k Bohu a vítězství dobra a spravedlnosti. Kéž si naši světští představitelé zamilují Boží spravedlnost. Kéž si služebníci církve osvojí věrnost a horlivost apoštolů. Kéž jsou učitelé a vychovatelé příštích pokolení naplněni moudrostí Ducha Božího. Kéž je v našich rodinách rozhojněna jednomyslná láska a hluboká víra v Boží Trojici. Neboť slavné a svaté je její nejctihodnější a vznešené jméno Otce i Syna i Svatého Ducha, nyní i vždycky a na věky věků.

Amen.

- 2.2. *Svátek Uvedení Páně do chrámu*
 5.2. *Památka svaté Agáty*
 6.2. *Památka svatého Pavla Mikiho a druhů*
 7.2. *5. neděle v mezidobí*
 10. 2. *Památka svaté Scholastiky*
 14.2. *6. neděle v mezidobí*
 17.2. *Popeleční středa*
 21.2. *1. neděle postní*
 22.2. *Svátek Stolce svatého Petra*
 28.2. *2. neděle postní*

JMÉNO JOSEF

Začali jsme prožívat rok svatého Josefa.

V naší zemi se toto jméno vyskytuje u 221 125 mužů a je na 6. místě nejvíce používaných jmen (věkový průměr je 58 let). Jeden můj synovec jako malý počítal strýce a nemohl se dopočítat, protože užil jméno Josef dvakrát (Josef i Pepa).

Napadlo mě tedy, zavzpomínat na nositele tohoto jména. V Bibli se nachází příběh Josefa Egyptského, Josefa Dělníka, pěstouna Ježíše a Josefa z Arimatie, který Ježíši daroval svoji hrobku. Je tam také Jozue, který převzal po Abrahámovi izraelský národ na cestě do Zaslíbené země.

V českém národě pak vynikali především jazykovědci a lidé kolem národního obrození: Josef Dobrovský, Josef Jungman, Pavel Josef Šafařík, dále autor textu naší hymny Josef Kajetán Tyl a mnozí další. A také císař František Josef I. přinesl mnoho dobrých i zlých změn v našem národě a navštívil říšský sněm v Kroměříži.

Mnozí církevní hodnostáři nosí či nosili jeho jméno: papež Benedikt XVI, vlastním jménem Joseph Ratzinger, kardinál Josef Jaroslav Beran, biskupové Josef Vrana a Hrdlička, pomocný biskup Josef Nuzík. Z našich kněží to byli (nebo jsou) Josef Honka, Josef Glogar, Josef Klinkovský a Josef Brtník. Znáte další Josefy v rodině nebo významné osobnosti? Modlitba ke svatému Josefu v kancionálu č. 011 mi už mnohokrát pomohla v nejvyšší nouzi.

Nyní se modlíme doma tu, co jsme dostali v kostele a je také velmi silná. Děkuji.

**Dva z uvedených
nositelů jména
Josef.**

**Joseph Ratzinger
a
Josef Hrdlička.**

JSK

BIBLICKÉ ŽENY - TEST

Dokážete správně odpovědět na otázky týkající se „biblických“ žen?

Která žena se smála, když uslyšela, že i přes své stáří bude mít ještě syna

*Gn 18, 12 – 15

Jak se jmenovala matka dvojčat Ezaua a Jakuba?

*Gn 25, 20 – 26

Jak se jmenovala dívka, kterou Jakub uviděl poprvé, když přicházela ke studni s ovce svého otce?

*Gn 29, 9

Koho si vzal král David za ženu poté, co nechal jejího manžela zabít v boji?

*2 Sam, 11,3, 26 –27

Jak se jmenovala žena, kvůli níž utekl prorok Eliáš, aby so zachránil život?

*1 Král, 19, 1 – 3

Koho šla navštívit Panna Maria do Ain Karim?

*Lk 1, 39 – 40

Jak se jmenovala 84 letá žena, která byla v chrámu, když Maria s Josefem přinesli malého Ježíše?

*Lk 2, 36 – 38

Která žena si myslela, že vzkříšený Ježíš je zahradník?

*Jan 20, 11 – 5

Jak se jmenovala Lazarova sestra, o níž Ježíš řekl, že si vybrala nejlepší úděl?

*Lk 10, 42

Jak se jmenovala prodavačka purpuru, která se dala pokřtít svatým Pavlem?

*Sk 16, 14 – 15

Nápověda:

Alžběta, Anna, Batšeba, Jezabel, Lýdie, Marie, Marie Magdalena, Ráchel, Rebeka, Sára.

FARNÍČEK – ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. MIKULÁŠE VE FRYŠTÁKU

Redakční rada: P. Josef Brtník, Mgr. Pavel Nášel

VYCHÁZÍ MĚSÍČNĚ, URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU, NEPRODEJNÉ

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST FRYŠTÁK, P. I. STUHLÉHO 25,

763 16 FRYŠTÁK, TEL: 577 911 005

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.cz>.

UZÁVĚRKA PRO VAŠE PŘÍSPĚVKY VŽDY DO 20. DNE V MĚSÍCI

VYŠLO 6. 2. 2021 V NÁKLADU 200 KS.